

да са свърше свадбата ти; напиши колкото можеш по-много писма на Кора, и старай са да уловиш и земеш отъ нейж отговоръ. Другото е моя грижа

Тъй са раздѣлихъ двамата пріатели. Подиръ три дни Рокебрюнъ са яви въ Нью-Йоркъ въ клубъ на *Стрълицтъ*, дѣто, случайно, него часъ щѣше да грѣмне на единъ опрѣдѣленъ знакъ лордъ Аберфайлъ, който на сичко искаше да показва опытность-тъ и способноститѣ си. Щомъ видѣ Рокебрюна побърза и грѣмнѣ, но не случи. А Канадецътъ присмѣхливо му рече:

— Милорде, не сте твърдъ отъ способнитѣ.

— Не съмъ способенъ! извика гнѣвливо Англичанинътъ. Ще вы искамъ удовлетвореніе за туй.

— Съ благодареніе, Милорде; какво оръжіе искате?

— И като грабнѣ тосъ часть карабинята, която Англичанинътъ бѣше сложилъ, помѣри на прѣдложенія знакъ, грѣмнѣ и го случи отъ петдесетъ аскрача далечъ.

— Видите ли, рече, Милорде, че трѣба да ся напуснете отъ карабинята.

— Пакъ нова несполука! извика скърбно Англичанинътъ; но ще си отвърнѣ. Този вечеръ прѣдлагамъ голѣмо пиршество на членовѣтъ на Клуба, идвате ли, моля вы, и вый?

Тъзи вечеря, както прѣдвидѣ Рокебрюнъ, бѣше капанъ поставенъ отъ Кылкенни нему. Лордътъ